

ת"פ 2750/01/14 - מדינת ישראל נגד ש ק

בית משפט השלום בנצרת

30 מרץ 2017

ת"פ 2750-01-14 מדינת ישראל נ' ק

פ"א מהסבה 2041/13-8

מספר פל"א 350855/2013

בפני: כב' השופטת הבכירה-לילי יונג-גפר
המאשימה

נגד
הנאשמת
ש ק

נוכחים:

מטעם המאשימה: עו"ד נורית הדס

מטעם הנאשמת: בעצמה וע"י עו"ד מראם יונס בהעברה מעו"ד סוהאד אגא

גזר דין

1. הנאשמת הורשעה על יסוד הודאתה במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן בעבירה של הפרת חובה של הורה או אחראי.

כתב האישום

2. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי ביום 7.8.15, בבוקרו של יום קיץ חם, השאירה הנאשמת את תאומיה שהיו אז כבני שנה ושלושה חודשים ברכב (להלן: "הקטינים"), כאשר הנם רתומים לכסאות הבטיחות, נעלה את הרכב והלכה מהמקום ביחד עם בתה בת ה-4, וזאת בידיעה כי היא משאירה את הקטינים לבדם ברכב הנעול וכי היא מותירה אותם חסרי אונים.

בסמוך לשעה 9:55 הבחין פקח העירייה בקטינים היישובים רתומים בכיסאות הבטיחות שלהם בתוך הרכב, כאשר הם מזיעים ופניהם אדומים. הרכב היה נעול והחלון הימני-קדמי היה פתוח בכעשרה ס"מ. הפקח הזעיק את כוחות המשטרה ומד"א למקום והקטינים חולצו מהרכב בשלום.

הנאשמת שבה למקום בסמוך לשעה 10:00 והקטינים פונו לבי"ח שם טופלו בהזלפת נוזלים דרך הוריד.

3. במסגרת הסדר טיעון הוסכם כי הנאשמת תופנה לקבלת תסקיר שירות המבחן, אשר יבחן בין היתר את

עמוד 1

שאלת ההרשעה בדין, כאשר הצדדים יטענו לעונש באופן חפשי והמאשימה תעתור להרשיע את הנאשמת בדין.

תסקירי שירות המבחן

4. בעניינה של הנאשמת הוגשו מספר תסקירי קצין מבחן, כאשר בכל פעם נדחה הדיון על מנת להשלים ולהעמיק את בחינת מצבה של הנאשמת והאופציות הטיפוליות בעניינה.

5. מן התסקיר הראשון מיום 15.11.15 עולה כי הנאשמת כבת 27 כיום, ללא עבר פלילי, נשואה ואם לארבעה ילדים, הצעירה שבהם נולדה ב-10.11.15. בוגרת 12 שנות לימוד, ואינה עובדת מחוץ לבית. בן זוגה עובד כפועל במפעל "X".

6. בהתייחסה לעבירות מסרה הנאשמת כי במועד האירוע, נסעה ברכב עם שלושת ילדיה אז, ומתוך קושי בהפעלת שיקול דעת מספק וצורך לתת מענה לצרכי הבת הבכורה, השאירה את הקטינים ברכב ויצאה למכולת סמוכה על-מנת לרכוש לבתה דברי מאכל. כאשר חזרה מהמכולת מצאה במקום כוחות משטרה ועזרה ראשונה.

7. קצינת המבחן התרשם כי הנאשמת מקבלת אחריות מלאה על ביצוע העבירה ומכירה בתוצאות מעשיה. מאידך, מתקשה היא להתמודד עם העומס הרגשי והתפקודי הכרוך באימהות ומתקשה לחלק את תשומת לבו בין הצרכים האינדיבידואליים של ילדיה. חוויית העומס משפיעה על תפקודה התקין בטיפול בילדיה.

עוד התרשמה קצינת המבחן מקיומם של נזקקות טיפוליות וקושי בתפקוד ההורי. הנאשמת ביטאה נכונות להשתלב בתכנית ייעודית לטיפול והדרכת הורים באמצעות לשכת הרווחה באזור מגוריה, שעשוי לסייע לה בהבניית ערכים והתנהגויות הולמים לתפקידה.

להערכתה, אין, אמנם, אינדיקציה לפגיעה תעסוקתית בעתיד, אך הרשעה בדין עלולה לפגוע בדימוי ובתפיסת העצמי והמליצה לבית-המשפט להימנע מהרשעתה בדין.

8. בתסקיר משלים מיום 17.3.16 נמסר כי התקיימו עם הנאשמת שיחות מעקב במחלקת הרווחה ונערכו בביתה ביקורי בית לצורך בחינת תפקודה ההורי, ובדיקת אפשרות שילובה בטיפול ייעודי. העו"ס המטפל התרשם כי חל שיפור ניכר בתפקודה ההורי של הנאשמת, המודעת יותר לצרכי ילדיה הרגשיים והפיזיים. עוד נמסר כי הנאשמת דואגת להתייבבות ילדיה התאומים לטיפולים פרא-רפואיים על רקע עיכוב התפתחותי ממנו הם סובלים, משתפת פעולה עם גורמי הטיפול ומגלה מוטיבציה לשיפור יכולותיה ההוריות.

9. שירות המבחן, בשיחות טלפוניות עם הנאשמת, התרשם כי הנה פנויה לעריכת שינוי במצבה הרגשי והתפקודי, ומבטאת נכונות להיעזר בגורמי הטיפול לצורך רכישת הכלים והמיומנויות הנדרשים לה. להערכת

שירות המבחן הנאשמת עשויה להיתרם מקשר טיפולי ולערוך שינוי בתפקודה ההורי.

10. שירות המבחן שב על המלצתו להימנע מהרשעתה בדין, וכן המליץ על השמתה בצו מבחן למשך שנה, במהלכה תמשיך הנאשמת במעקב טיפולי, תשולב בתכנית ייעודית בתחום התפקוד ההורי, ובנוסף להטיל עליה התחייבות כספית.

11. בתסקיר משלים מיום 19.6.16 נמסר כי בתקופת הדחייה נפגשה קצינת המבחן עם הנאשמת, ובשיחה שיתפה הנאשמת כי לאחר חמישה חודשים מלידת בתה הצעירה, היא חשה בטוחה יותר בעצמה ובתפקודה ההורי. כן שיתפה בחוויה רגשית מורכבת עמה התמודדה לאחר לידת התאומים אשר נולדו בלידה מוקדמת, ועלה חשש לבריאותם ולהתפתחותם התקינה. בעקבות צרכיהם ההתפתחותיים שולבו בטיפולים פרא-רפואיים והיא נדרשה כאם להתגייס למעקב הטיפולי עד לשיפור בהתפתחותם. לדבריה, כיום, שלושת הילדים הגדולים מסודרים במסגרת חינוך, ובתה התינוקת נמצאת בטיפול. לתחושתה, היא יותר פנויה מאשר בעבר לטיפול בילדיה, מודעת יותר לחשיבות תפקודה והתארגנותה לצורך מתן מענה מותאם לצרכי ילדיה וכן נעזרת בסיוע בעלה ומשפחתו.

12. בהתייחס לעבירה, שבה הנאשמת והכירה בחומרת מעשיה, וצינה כי ההליך המשפטי חידד את מודעותה למסוכנות בה העמידה את ילדיה ולגבולות החוק. לדבריה, כיום מסוגלת לבחון באופן ביקורתי את הפגיעה שהייתה עלולה להיגרם כתוצאה מהשארת הילדים ברכב. הנאשמת ביטאה צער וחרטה על התנהגותה, ותיארה אותה כאפיזודית וחריגה באורח לתפקודה. כן ביטאה את רצונה להשתלב בטיפול שיסייע לה.

קצינת המבחן התרשמה כי הנאשמת מצליחה להתבונן בהשפעת נסיבות חייה על תפקודה הרגשי בעת ביצוע העבירה, והיא מסוגלת להפיק תועלת מקשר טיפולי ולערוך שינוי בתפקודה.

13. בתסקיר משלים מיום 22.8.16 נמסר כי בתקופת הדחייה ובשיחות טלפוניות עם הנאשמת תיארה הנאשמת תפקוד אימהי תקין במרחב המשפחתי בתקופה הנוכחית ולא ציינה קשיים מיוחדים בהתפתחותם של ילדיה. בהמשך לדיווחיה הקודמים ציינה כי התאומים עדיין נזקקים לטיפולים פרא-רפואיים על רקע בעיות התפתחות, אך חל שיפור ניכר בתפקודם המוטורי והשפתי.

הנאשמת הביעה רצון ומוטיבציה גבוהים להתחלת הטיפול בשירות הרווחה. משירותי הרווחה נמסר כי הנאשמת נמצאה מתאימה לשילוב בתכנית ייעודית שעתידה להיפתח במועד קרוב.

נוכח עברה הנקי של הנאשמת, קבלת אחריות מלאה, הבעת צער וחרטה כנים על ההתנהגות, לצד יכולותיה לשאת בתוצאות מעשיה, שבה קצינת המבחן והמליצה שלא להרשיעה בדין, מחשש לפגיעה בעתידה ובדימויה העצמי.

14. בתסקיר סופי מיום 3.1.17 נמסר כי הנאשמת שולבה בתכנית הייעודית לטיפול בהורים במסגרת שירות הרווחה, במסגרתה קיבלה הדרכה הורית על-ידי מטפל מוסמך. הנאשמת התייצבה לפגישות כנדרש, שיתפה

פעולה אך עדיין אין דיווח מלא על אודות התקדמותה בהליך. קצינת המבחן נפגשה עם הנאשמת, אשר מסרה כי בעקבות שילובה בתכנית היא חשה בטוחה בעצמה ביחס לתפקידה האימהי, וההדרכה שהיא מקבלת הרחיבה את דרכי התמודדותה מול הדילמות עמן היא מתמודדת בטיפול ובחינוך ילדיה, והעניקה לה כלים אדפטיביים להתמודדות עם קשיים במרחב המשפחתי. לדברי הנאשמת היום היא חווה באופן קל יותר את האימהות, העומסים פחתו והיא מקבלת תמיכה מהמשפחה המורחבת ומבעלה, דבר המסייע לה בטיפול בילדיה.

15. קצינת המבחן התרשמה כי הנאשמת מצליחה להתבונן על התנהלותה באופן ביקורתי, ולשאת בנטל התפקודים והעומסים העומדים בפניה. הנאשמת ביטאה רצון להמשיך במסגרת הקשר הטיפולי, המהווה עבורה גורם מחזק ומעצים. הנאשמת מסרה לשירות המבחן כי ברצונה להשתלב בלימודי תעודה בתחום הבנקאות, והעלתה חשש מהרשעתה בדיון שעלולה לפגוע בפרנסתה העתידית. משכך, חזרה על המלצותיה הקודמות.

טיעוני הצדדים לעונש

16. ב"כ המאשימה טוענת כי תיק זה אמנם איננו נכנס לתוך תבנית קבועה של עבירות בהן יש פסיקה ענפה, אך עבירות דומות הובילו את בתי המשפט להטלת עונשי מאסר על-תנאי ועד למאסר בפועל. לפיכך, טענה כי מתחם הענישה ההולם נע בין מספר חודשי מאסר אשר יכול וירוצו בעבודות שירות לבין עשרה חודשי מאסר בפועל, וביקשה להטיל על הנאשמת שלושה חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות בכפוף לחוות-דעת הממונה, מאסר על-תנאי וצו מבחן למשך שנתיים.

17. המאשימה טוענת כי סוג העבירה ותוצאתה צריכה להוביל לענישה הולמת המבטאת את חומרת המעשה והיקף הפגיעה שנגרמה לנפגעי העבירה. מעשי הנאשמת פגעו בגופם ובבריאותם של הקטינים. הנאשמת הותירה את הפעוטות ביום קיצי, בתוך מכוניתה, למשך כחצי שעה, כשהם חסרי אונים וחסרי יכולת לקום ולעזוב את הרכב.

18. עוד טוענת המאשימה כי על אף שהעבירה בוצעה על ידי אמם של הקטינים, הרי שנוכח ריבוי מקרים דומים, יש להוקיעם על-ידי השתת עונש מאסר בפועל אשר ירתיע מפני ביצוע מעשים דומים והשמעת מסר לפיו שלמות נפשם וגופם של קטינים אינה הפקר. המעשים בוצעו על-ידי הנאשמת, בגרת ובר-דעת אשר הייתה מודעת ואחראית למעשיה, ולא באקראי. הנזק שעלול היה להיגרם כתוצאה מהמעשים היה עלול להיות חמור לעין שיעור אילולא אותרו הקטינים על-ידי פקח החניה, כפי שאכן התרחש לא-פעם. הקטינים נזקקו לטיפול רפואי שכלל עירוי נוזלים בבית-החולים.

19. ב"כ המאשימה מפנה לפסיקה בה הוטלו עונשי מאסר על-תנאי ושל"צ על אביה של קטינה (ת"פ (אשדוד) 2835/09 מ"י נ' בן קיש) ועונש של 3 חודשי מאסר בעבודות שירות שהוטלו על נהג רכב הסעות (ת"פ (י-ם) 17637-05-11 מ"י נ' חמדאן).

20. באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, טוענת ב"כ המאשימה כי אין בהן כדי להצדיק סטייה ממתחם הענישה ההולם, תוך העדפת האפיק השיקומי על-פני האינטרס הציבורי והענישה ההולמת. לטענתה הנאשמת אך החלה בתהליך הטיפול, התסקירים מלמדים על קשיים וההמלצה להימנע מהרשעה עומדת בניגוד למדיניות הפסיקה, במיוחד לאור העובדה כי המידע התקבל בעיקר באמצעות העובד הסוציאלי ולא נמסרה חוות דעת סופית לגבי התקדמות תהליך הטיפול.
21. עוד טוענת היא כי ההמלצה להימנע מהרשעה מתבססת על חשש ערטילאי ולא על פגיעה קונקרטית בעתידה של הנאשמת. הפגיעה הנטענת בדימויה העצמית אינה בין גדר הקריטריונים שנמנו בפסיקה להימנעות מהרשעה. הימנעות מהרשעה אפשרית רק במקרים חריגים ומיוחדים ובמקרה דנן תפגע בשיקולי הענישה האחרים, תוך התעלמות מחומרת המעשים ומהנזק שעלול היה להיגרם בגינם.
22. ב"כ הנאשמת טענה כי מבלי להקל ראש בחומרת העבירה, ראוי לאמץ המלצות שירות המבחן במלואן. יש לזקוף לזכות הנאשמת, צעירה ואם לארבעה ילדים קטנים, את הודאתה בהזדמנות הראשונה, הן במשטרה והן בבית-המשפט. תסקירי קצין המבחן מלמדים כי הנאשמת השתלבה בטיפול ובהדרכה הורית, הייתה נכונה לעבור טיפול מתחילת הדרך וגילתה מוטיבציה. התסקיר מבטא בנוסף קבלת אחריות, חרטה, הפנמה של חומרת המעשים ושינוי מהותי באורח החשיבה של הנאשמת.
23. בנסיבות אלה, נטען, עתירת המאשימה להטלת עונש מאסר בעבודות שירות מחמירה יתר על המידה. יש להעדיף בנסיבות העניין את דרך הטיפול, השיקום והחינוך שתוביל את הנאשמת לתפקד באורח חיובי, להבין וללמוד את חובותיה כלפי ילדיה. הטלת עונש כזה עלולה להחטיא מטרות אלה ולהכביד על הנאשמת בבואה לעמוד בחובותיה ההוריות, והתועלת שהפיקה מהטיפול אותו החלה תרד לטמיון.
- כן הפנתה לפסיקה ממנה עולה כי במקרים דומים ואף חמורים מאשר בעניין דנן, הוטלו עונשים קלים: ת"פ (אילת) 1899/08 מ"י נ' חיון; ת"פ (כ"ס) 29932-10-10 מ"י נ' חזן; ת"פ (נת') 38038-03-10 מ"י נ' טלמור, ת"פ (ראשל"צ) 2389/08 מ"י נ' משיח; ת"פ (רמ') 14824-07-13 מ"י נ' פלונית.
24. עוד עתרה ב"כ הנאשמת להימנע מהרשעתה של הנאשמת בדין, שכן אמנם היום הנאשמת אינה עובדת מחוץ לבית, אך זאת רק בשל היותה אם לארבעה ילדים כה צעירים ואולם בעתיד הנאשמת מבטאת שאיפות להשתלב בשוק העבודה, ותגביל אותה מבחינת האופציות הפתוחות בפניה.
25. לדברי הנאשמת, היא סיימה תיכון ולא עבדה אלא הייתה עסוקה בגידול ילדיה, וביניהן התינוקת בה היא מטפלת כעת בבית. עוד לדבריה, הנה משתפת פעולה עם ההליך הטיפולי, הולכת לפגישות ומאז המקרה חלפו ארבע שנים בהם לא נשנו אירועים דומים.

26. בסעיף 40 ג' (א) לחוק העונשין תשל"ז - 1977 (להלן: "החוק"), נקבע כי בקביעת מתחם העונש ההולם את מעשי העבירות שביצעו הנאשמים, בהתאם לעיקרון המנחה הקבוע בסעיף 40 ב' לחוק, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

קביעת מתחם העונש ההולם

27. אין חולק כי המעשה אותו ביצעה הנאשמת חמור הוא. הותרת ילדים ברכב סגור, בשעות היום בחודש אוגוסט בקיץ הישראלי, מעמידה את בריאותם, שלמות גופם וחיהם בסיכון של ממש. הטמפרטורה הגבוהה ברכב עלולה להביא ילדים רכים בשנים, כמו גם מבוגרים, למצב של התייבשות ומכת חום בתוך זמן קצר ביותר. מדי שנה אנחנו מתבשרים על מקרים מן הסוג הזה אשר מסתיימים לא פעם למרבה הצער בקיפוח חיי תינוקות, פעוטות וילדים.

28. יחד עם זאת, כאשר מעשים מהסוג הזה מבוצעים על-ידי הורים או אחראים, שלא במטרה לפגוע ולסכן את חיי ילדיהם במזיד, אלא מתוך שכחה, רשלנות או קלות דעת, מטילה אני ספק בקיומה של הרתעה כלשהי כלפי הורים מלנהוג ברשלנות כלפי ילדיהם, כתוצאה מהטלת עונשי מאסר.

סבורני כי יש מקום להעדיף, מהבחינה הציבורית כמו גם מטעמים של טובת הקטנים, כלים של חינוך, הסברה ומניעה שיהיו יעילים ומועילים לאין שיעור יותר מאשר ההרתעה הגלומה בנקיטת הליכים פליליים והשתת ענישה מחמירה, שכאמור, ספק אם היא קיימת בכלל.

29. סבורני כי במקרים כגון אלה, השתת ענישה מותנית וצופה פני-עתידי הנה הרף התחתון של מתחם הענישה ההולם, ואינה מהווה חריגה לקולה ממנו, וכן לא שוכנעתי כי הרף העליון של מתחם הענישה ההולם עומד על משך תקופת המאסר לה טענה ב"כ המאשימה.

30. בשני פסקי-הדין אליהם הפנתה המאשימה, ת"פ (אשדוד) 2835/09 מ"י נ' בן קיש ות"פ (י-ם) 17637-05-11 מ"י נ' חמדאן), הוטלו עונשים הנעים בין מאסר על-תנאי ו-100 שעות של"צ ל-3 חודשי מאסר בעבודות שירות.

31. מאידך, בת"פ (אילת) 1899/08 מ"י נ' חיון אליו הפנתה ב"כ הנאשמת, נמנע בית-המשפט מהרשעתה של הנאשמת בדין, והוטלו צו של"צ בהיקף של 200 שעות, לאחר שביצעה שתי עבירות, בשני מקרים שונים, של הפרת חובת אחראי. בת"פ (כ"ס) 29932-10-10 מ"י נ' חזן נגזרו על אחראית 6 חודשי מאסר על-תנאי, צו מבחן וקנס כספי. בת"פ (נת') 48038-03-10 מ"י נ' טלמור הוטלו על אבי הקטניות 6 חודשי מאסר על-תנאי וקנס.

32. עוד אפנה לרע"פ 8311/05 פרג' נ' מ"י, הדן בעבירה זו, בנסיבות שונות מאלו שבענייניו, והוטלו 6 חודשי

מאסר על-תנאי על הורה שכבר הורשע בעבר בעבירות אלימות כלפי ילדיו, לת"פ (מח' ים) 115/10 מ"י נ' אדרי, שם הוטלו שני חודשי מאסר בעבודות שירות, שלושה חודשי מאסר על-תנאי, וצו מבחן בגין שלוש עבירות של הפרת חובת הורה ושלוש עבירות של מעשה פזיזות ורשלנות.

33. לאור המפורט, סבורני כי מתחם הענישה ההולם נע, בנסיבות ביצוע העבירה, בין מאסר על-תנאי לבין מאסר בפועל של 9 חודשים, בצירוף עונשים נלווים.

אי הרשעה

34. באשר לשאלת ההרשעה, הכלל הקבוע בחוק והנקוט על ידי בתי המשפט מחייב הרשעתו של מי שנקבע כי ביצע עבירה, אלא במקרים חריגים ומיוחדים אשר בהם מוצא בית המשפט כי אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם כתוצאה מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה.

35. בע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל פ"ד נב(3), 337, 339-340 (1997), המהווה עד היום הלכה מנחה בעניין זה נקבע על ידי כב' השופט דורנר כי הימנעות מהרשעה אפשרית בהצטבר שני גורמים: האחד - על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, והשני - סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה נוספים.

36. יפים לענייננו דבריה של השופטת א' פרוקצ'יה בע"פ 9893/06 לאופר נ' מדינת ישראל (31.12.2007):

"המשפט מניח, כי במורכבות החיים האנושיים על תהפוכותיהם, בהשתקפותם בהליך הפלילי, עשויים להיווצר מצבים קיצוניים אשר אינם מתאימים להחלת העקרון העונשי הרחב, המחייב הרשעה פלילית בעקבות הוכחת אשמה. במצבים חריגים מיוחדים ויוצאי דופן, כאשר עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עוצמת פגיעתה של ההרשעה הפלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי-חברתי הכללי, נתון בידי בית המשפט הכח להחליט כי, חרף אשמתו של הנאשם, הוא לא יורשע בדין."

37. באשר לשיקולים שינחו את בית המשפט באם להימנע מהרשעת נאשם קבע כב' השופט סולברג בע"פ 5985/13 הראל אבן נ' מדינת ישראל (2.4.14) את הדברים הבאים:

"בפסיקת בית משפט זה נמנו שיקולים ונקבעו מבחני-משנה על מנת להדריך ולכוון את שיקול הדעת אם ראוי להימנע מהרשעת אדם שאשמתו הוכחה. מחד גיסא, שיקולי שיקום המתמקדים בנסיבותיו האינדיבידואליות של הנאשם, כגון: עברו הפלילי והסבירות כי ישוב ויעבור עבירות; האם העבירה מלמדת על דפוס התנהגות כרוני של הנאשם או שמדובר בהתנהגות מקרית ויחידה; נסיבות ביצוע העבירה; מעמדו ותפקידו של הנאשם, והקשר בין העבירה לבין אלה; השפעת ההרשעה על עיסוקו המקצועי; יחסו של הנאשם כלפי העבירה, קרי, האם לקח אחריות והתחרט על ביצועה; משמעות ההרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם; גילו, מצבו האישי והבריאותי ועוד. מאידך גיסא, ניצבים שיקולים שבאינטרס הציבורי, כגון: טיב העבירה וחומרתה; מידת פגיעתה באחרים; הרציונאל שבבסיס הכלל המחייב הרשעה; המסר החברתי ועוד (הלכת כתב, עמוד 344; עניין לאופר, פסקאות 9-11). הנטל הוא על הנאשם המבקש להימנע מהרשעתו לשכנע כי מן הראוי לחרוג בעניינו מדרך הכלל, וכי

שיקולי השיקום האינדיבידואליים גוברים במידה רבה על שיקולי האינטרס הציבורי (ע"פ 7211/04 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 7 (13.3.2006)).

38. יישום מבחנים אלו על מקרנו אנו מביאני למסקנה כי בנסיבות העניין, לא ניתן להימנע מהרשעת הנאשמת. בהבדל משאלת העונש, יש בהימנעות מהרשעתו של נאשם משום אמירה בעלת משמעות ערכית וציבורית, ולפיה המעשה שנעשה הוא קל ערך, וניתן למחול למבצעו כליל, עד כדי הימנעות מהרשעתו.

39. מסר כזה הינו מסר מסוכן ביותר, שיש בו גם פגיעה ערכית בזכותם של קטינים להגנה ולטיפול נאות על ידי הוריהם והאחראים עליהם, וגם מענה ציבורי בלתי הולם למעשה שהיה בו כדי להביא לפגיעה קשה עוד יותר בקטינים, אם לא, חלילה, למוותם, אלמלא ניצלו על ידי הפקח.

משכך, אין הנאשמת עומדת בקריטריון הראשון להימנעות מהרשעת נאשם - העדרה של פגיעה ממשית בענין הציבורי, ובכך די כדי להותיר את הרשעתה על כנה.

40. ואולם, מעבר לנדרש אומר כי גם בקריטריון השני - פגיעה בלתי מידתית בנאשם, אין הנאשמת עומדת. כפי שציננה, בצדק, התובעת, אין פגיעה בדימוי עצמי מהווה נימוק להימנעות מהרשעת הנאשמת, ועליה להראות כי תיגרם לה פגיעה ממשית ובלתי מידתית לעומת חומרת מעשיה, אם תורשע.

41. ספק בעיני עד כמה יש בעצם ההרשעה כדי לגרום לפגיעה בדימויה העצמי של הנאשמת, יותר מאשר נפגע כבר כתוצאה מעצם המעשה עצמו שעליו היא עצמה מצרה, אך גם מעבר לכך לא הוכח בפני כי יש בהרשעה כדי לגרום לנאשמת נזק ממשי כלשהו. היא אינה עובדת והאפשרות כי תבקש לעבוד בעתיד היא ערטילאית בשלב זה, ואין, איפוא, כל ראיה לפגיעה תעסוקתית כתוצאה מן ההרשעה.

ואולם, גם אם בשלב כלשהו של חייה תיפגע הנאשמת כתוצאה מן ההרשעה, אין זו אלא פגיעה מתונה שאינה חורגת מן המידה הראויה כתוצאה ממעשיה היא.

42. בין אם כך ובין אם כך, לא מצאתי במקרה זה כל הצדקה לבטל את הרשעת הנאשמת.

43. מאידך - בעניין העונש יש מקום להביא לידי ביטוי את כל הנימוקים העומדים לזכותה של הנאשמת, והם לא מעטים.

כפי שצוין מדובר באשה צעירה, נורמטיבית לחלוטין, שכשלה באחריותה כלפי ילדיה כתוצאה מעומס שעמו התקשתה להתמודד, ואשר גרם לה להפעיל שיקול דעת לקוי ובכך לסכן את שלום ילדיה. אין כל טענה כלפי הנאשמת כי ביקשה לפגוע בילדיה, ואין גם ספק כי הנאשמת הפנימה את חומרת מעשיה והסיכון הנובע מהם והיא מקבלת אחריות מלאה על מעשיה.

מן התסקירים עולה כי הנאשמת עושה מאז הארוע כל מאמץ להקפיד על שלום ילדיה, הן בדרך של הפעלת

שיקול דעת ואחריות (והראיה שבארבע השנים שחלפו מאז הארוע לא ביצעה הנאשמת כל מעשה רשלנות כלפי ילדיה) והן בדרך של קבלת טיפול שאליו היא מגויסת והמיטיב עמה הן לדבריה והן לדברי גורמי הטיפול.

44. מתקשה אני לראות כיצד יצאו ילדיה של הנאשמת או האינטרס הציבורי נשכרים אם יושת על הנאשמת עונש מאסר, ולו בעבודות שירות. להערכתי הטלת מאסר בעבודות שירות כפי שדורשת המאשימה תהווה עונש בלתי מידתי, שכן הדבר ישלול מן הנאשמת את האפשרות לטפל כהלכה בילדיה ובסופו של דבר עלול לגרום לנסיגה בתפקודה ולפגיעה בילדיה.

מאידך, יצאו כל המעורבים נשכרים אם תתמיד הנאשמת בתהליך הטיפול, תזכה בעידוד על התקדמותה ושיתוף הפעולה שלה ותהיה מסוגלת להעניק לילדיה טיפול ויחס טובים יותר.

הנאשמת מודעת כיום לסיכון הנובע מהתרשלותה, והנסיבות מוכיחות כי הסיכון לחזרה על התנהגות דומה מצידה נמוך ביותר.

45. בנסיבות אלו, הטלת עונש בצידו הנמוך של מתחם העונש ההולם, בדמות מאסר על תנאי והתחייבות בצירוף צו מבחן, יהיה בהם משום מענה ראוי, מועיל ומידתי למעשיה של הנאשמת.

לאור כל האמור לעיל, אני גוזרת על הנאשמת עונשים כדלקמן:

1. מאסר על תנאי של 6 חודשים, והתנאי הוא כי לא תעבור במשך 3 שנים מהיום עבירה של הפרת חובה של הורה או אחראי.
2. הנאשמת תחתום על התחייבות בסך ₪ 5,000 להימנע במשך 3 שנים מהיום מעבירה של הפרת חובה של הורה או אחראי.
3. הנאשמת תעמוד בצו מבחן לתקופה של שנה, וזאת בתנאים שיפורטו בצו המבחן, ואשר יכללו בין השאר את החובה להמשיך ולשתף פעולה בתהליך הטיפול ככל שיוירו שירות המבחן וגורמי הטיפול. הנאשמת הוזרה כי במידה ולא תעמוד בתנאי צו המבחן, ניתן יהיה להפקיעו ולשוב ולגזור את דינה.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

המזכירות תשלח את גזר הדין לשירות המבחן.

ניתן והודע היום ג' ניסן תשע"ז, 30/03/2017 במעמד הנוכחים.

לילי יונג-גפר , שופטת בכירה